

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 18 marca 2015 roku do Sądu Okręgowego w T. (...) przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. i skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. powód wniósł o zwolnienie od egzekucji prowadzonej przez komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w P. (...) A. M. w sprawie o sygn. Akt Km 50/15 szeregu ruchomości (obuwia) wskazanych w 707 pozycjach w treści pozwu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż Komornik Sądowy A. M. wszczął na wniosek pozwanego jako uprawnionego postępowanie zabezpieczające przeciwko obowiązanemu K. B. na podstawie tytułu egzekucyjnego wydanego przeciwko obowiązanemu tj. nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w T. (...) VI Wydział Gospodarczy w dniu 19 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt. VI GNc 414/14 . W toku prowadzonych czynności organ egzekucyjny dokonał zajęcia ruchomości wymienionych w pozwie tj. szeregu par butów oraz akcesoria do butów według stanu magazynowego na dzień 19 lutego 2015 roku.

Czynności zajęcia dokonano pomimo wyraźnych oświadczeń składanych zarówno przez Prezesa (...) spółki z o.o. jak i przez obowiązanego K. B., zgodnie z którymi zajęte ruchomości stanowią własność powoda.

(pozew k. 2 – 26)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 15 kwietnia 2015 roku nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwany wskazał na pozorność, fikcyjność umów sprzedaży przedmiotowego obuwia wynikającą z faktu nie otrzymania przez spółkę świadczenia ekwiwalentnego w zamian za sprzedany towar jak również zarzut nieważności umów zawartych pomiędzy spółką (...) a spółką cywilną Salon (...). B. K. (...) s.c. z uwagi na niewłaściwą reprezentację spółki z o.o. przy zawieraniu tych umów. Na wypadek nie uwzględnienia przez sąd powyższych zarzutów pozwany wniósł o uznanie czynności prawnych umowy sprzedaży udokumentowanych fakturami VAT o numerach o d (...) – do (...) za bezskuteczne względem pozwanej spółki (...) spółki z o.o. z uwagi na okoliczność, iż poprzez zawarcie tychże umów spółka cywilna stała się niewypłacalna a dokonanie tych czynności prawnych miało na celu uszczuplenie możliwości zaspokojenia się przez wierzyciela, jakim jest (...) spółka z o.o.

(odpowiedź na pozew k. 347 – 354)

W dniu 18 sierpnia 2015 roku powód stwierdził, iż zgłasza roszczenie ewentualne w ten sposób, że obok żądania głównego tj. zwolnienia od egzekucji przedmiotów szczegółowo opisanych w punkcie 1 żądania pozwu zajętych u obowiązanego K. B. w dniu 19 lutego 2015 roku w toku postępowania o wykonanie zabezpieczenia prowadzonego przez Komornika Sądowego A. M. wobec zmiany stanu faktycznego wniosł o zwolnienie od egzekucji przedmiotów opisanych szczegółowo w punkcie 1 żądania pozwu zajętych w dniu 19 lutego 2015 roku u obowiązanego K. B. w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą KM 896/15 natomiast w pozostałym zakresie żądanie pozwu pozostawia bez zmian. W uzasadnieniu zajętego stanowiska powód wskazał, iż w dniu 19 lutego 2015 roku Komornik Sądowy dokonał zajęcia wskazanych w pozwie ruchomości (obuwia) w toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego pod sygn. akt X Km 50/15. Powyższe postępowanie zostało ukończone wobec skutecznego wykonania zabezpieczenia.

Na podstawie tego samego tytułu egzekucyjnego, na podstawie którego wykonane zostało zabezpieczenie, Komornik Sądowy wszczął postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą Km 896/15. (pismo k. 814 – 817)

W odniesieniu do tak zmodyfikowanego stanowiska powoda pozwany podtrzymał w całości stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew i wniósł o oddalenie powództwa. (pismo k. 830)

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w T. (...) uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę według właściwości miejscowej i rzeczowej Sądowi Okręgowemu w Łodzi. (postanowienie k. 886)

W piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2017 roku pełnomocnik powoda sprecyzował powództwo poprzez wskazanie, które z ruchomości, których dotyczy pozew zostały nabyte przez powódkę wraz ze wskazaniem faktur na podstawie których ruchomości te zostały nabyte oraz podmiotów, od których nabywała je powódka. (pismo z załącznikami – k. 981- 990)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. zgodnie z treścią wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym jest spółką dwóch osób fizycznych B. M. i B. A., z których każda posiada po 50 udziałów w kapitale zakładowym spółki, który wynosi 5.000 złotych i dzieli się na 100 udziałów. Prezesem w jednoosobowym zarządzie spółki jest T. B.. Spółka prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu detalicznego i hurtowego z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi (odpis KRS spółki k. 30 – 35)

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 19 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 414/14 Sąd Okręgowy w T. (...) nakazał pozwanemu K. B., aby zapłacił powodowi tj. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z weksla kwotę 133.869, 98 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.289 złotych tytułem kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia odpisu nakazu zapłaty. (nakaz k. 820)

W dniu 19 lutego 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. (...) A. M. dokonał zajęcia na podstawie tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w T. (...) VI Wydział Gospodarczy w dniu 19 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 414/14 szeregu ruchomości w postaci obuwia zgodnie z załączonym do protokołu zajęcia wykazem.

W protokole zajęcia odnotowano zastrzeżenie, iż zajęte ruchomości stanowią własność spółki (...) spółka z o.o. Zajęte ruchomości pozostawiono pod dozorem K. B..

(protokół zajęcia k. 36 – 39)

W dniu 12 maja 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w P. (...) wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi K. B. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego w sprawie VI GNc 414/ 14 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 30 kwietnia 2015 roku. (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 821- 822)

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w T. (...) VI Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w sprawie X GNc 414/ 14 wniesionych przez pozwanego K. B. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w zakresie kwoty 17.039,36 złotych i w tej części postępowanie umorzył, i w zakresie kwoty 3.600 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i w tej części powództwo oddalił. Jednocześnie sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w pozostałej części w zakresie kwoty 27.709,23 złote i zasądził od pozwanego K. B. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. z siedzibą w G. kwotę 4.192,30 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu. (wyrok k. 912 – 913)

Wyrokiem z dnia 24 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w T. (...) zasądził od pozwanego T. B. na rzecz (...) spółki z o.o. kwotę 113.511,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym

zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.006,58 złote tytułem zwrotu kosztów procesu. (wyrok k. 911)

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w T. (...) odrzucił apelację pozwanego T. B. od wyroku z dnia 24 marca 2016 roku. (postanowienie k. 910)

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 roku Komornik Sądowy stwierdził ukończenie postępowania zabezpieczającego z uwagi na zabezpieczenie całej kwoty wynikającej z tytułu egzekucyjnego i przyznał uprawnionemu koszty postępowania zabezpieczającego. (postanowienie k. 818 – 819)

W dniu 12 maja 2015 roku ten sam Komornik zawiadomił dłużnika K. B. o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w T. (...) Wydział VI Gospodarczy z dnia 19 grudnia 2014 roku w sprawie VI GNC 414/14 co do należności głównej w wysokości 133 689,98 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu. (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k.821)

(...) spółka z o.o. ujęła obuwie wskazane w pozwie, jako stanowiące jej własność w rejestrze zakupów towarów na rok 2013. (rejestr zakupów k. 40-50)

Salon (...) B. K. (...) spółka cywilna wystawił w dniu 22 lutego 2013 roku na rzecz (...) spółki z o.o. fakturę VAT numer (...) dotyczącą sprzedaży obuwia za kwotę 914.002,43 złotych netto. (faktura k. 71 – 101) W dniu 28 lutego 2013 roku (...) spółka cywilna wystawiła kolejną fakturę o numerze (...) na rzecz (...) spółki z o.o. z tytułu sprzedaży obuwia na kwotę 273. 019,16 złotych netto (faktura k. 102- 109), w dniu 31 marca 2013 roku fakturę numer (...) z tytułu sprzedaży obuwia na kwotę 530. 804,34 złote netto (k. 110 – 121), w dniu 30 kwietnia 2013 roku kolejną fakturę Vat numer (...) na kwotę 347.446,86 złotych netto (k.123 – 132) w dniu 31 maja 2013 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 73.720,32 złote netto (k. 133-135) w dniu 30 września 2013 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 345.749,51 złotych (k. 139 – 147) w dniu 31 marca 2014 roku fakturę numer (...) na kwotę 387 446,59 złotych netto (k. 148 – 152) w dniu 30 kwietnia 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 154. 922,19 złotych netto (k. 177 – 185) w dniu 51 maja 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 167 686,55 złotych netto (k. 186 – 195) w dniu 30 czerwca 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 128.085,64 złote netto (k. 196 – 203) w dniu 30 września 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 127.374,70 złotych netto (k. 204) w dniu 31 października 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 146. 904,19 złotych netto (faktura k. 215) w dniu 30 listopada 2014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 59.620,35 złotych netto (k. 216- 219) w dniu 31 grudnia 2-014 roku fakturę VAT numer (...) na kwotę 158 293,10 złotych netto (faktura k. 220 – 224)

We wszystkich wskazanych wyżej fakturach jako sposób zapłaty wskazano „ kompensata.”

W dniu 15 stycznia 2014 roku powodowa spółka nabyła od C&J. (...) spółka z o.o. obuwie o wartości 3.441,41 złote netto. Z tego tytułu spółka C (...) spółka z o.o. wystawiła dla powoda fakturę Vat na wskazaną wyżej kwotę. W dniu 13 lutego 2014 roku powodowa spółka zakupiła obuwie na kwotę 1.842,19 złotych netto, w dniu 27 lutego 2014 roku dokonała zakupu obuwia na kwotę 206,81 złotych, w dniu 5 marca 2014 roku dokonała zakupu na kwotę 1.932,39 złotych netto, w dniu 7 lipca 2014 roku za kwotę 1.449,60 złotych, w dniu 9 lipca 2014 roku za kwotę 4.617,18 złotych , w dniu 21 lipca 2014 roku za kwotę 1.946,74 złote netto, w dniu 21 lipca 2014 roku za kwotę 2.312,68 złotych, w dniu 28 lipca 2014 roku za kwotę 1.060,84 złote netto i w tym samym dniu za kwotę 2.720,95 złotych netto, w dniu 31 lipca 2014 roku za kwotę 2.118,74 złote , w dniu 7 sierpnia 2014 roku za kwotę 1.734,45 złotych, w dniu 11 sierpnia 2014 roku za kwotę 1.489,04 złote netto, w dniu 18 sierpnia 2014 roku za kwotę 2.942,05 złotych, w dniu 29 sierpnia 2014 roku za kwotę 5.627,01 złotych, w dniu 11 września 2014 roku za kwotę 1.386,01 złotych, w dniu 11 września 2014 roku za kwotę 2.741,77 złotych, w dniu 17 września 2014 roku za kwotę 2.008,97 złotych, w dniu 19 września 2014 roku za kwotę 663,13złotych, w dniu 30 września 2014 roku za kwotę 2.061,08 złotych, w dniu 8 stycznia 2015 roku za kwotę 16.615,51 złote, w dniu 8 stycznia 2015 roku za kwotę 7.085,07 złotych, w dniu 16 stycznia 2015 roku za kwotę 4.418,91 złote, w dniu 22 stycznia 2015 roku za kwotę 765,64 złote, w dniu 27 stycznia 2015 roku za kwotę 41.744,86 złotych.

Z tytułu powyższych transakcji wystawione zostały przez C.&J. (...) spółkę z o.o. z siedzibą w W. faktury VAT. We wszystkich fakturach wskazano sposób zapłaty „płatne z góry „ (faktury k. 225 – 315)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których treść nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka K. B., co do tego, iż pomiędzy powodową spółką a (...) spółką cywilną (jej wspólnikami) doszło do zawarcia i wykonania ważnej i skutecznej umowy sprzedaży obuwia, co do którego powód wytoczył przedmiotowe powództwo.

Świadek po pierwsze, jako dłużnik powoda i wspólnik spółki cywilnej (...) jest osobiście zainteresowany wynikiem przedmiotowego postępowania, co samo w sobie stanowi dostateczną motywację do składania zeznań nieobiektywnych, na korzyść powoda.

Nadto ten podmiot gospodarczy a tym samym świadek jako wspólnik spółki cywilnej (...) jest powiązany osobowo ze spółką (...), w którym wspólnikami są osoby bliskie dla świadka.

Ponadto świadek nie potrafił w sposób jasny, logiczny i przekonujący przedstawić sądowi zasad rozliczeń pomiędzy spółką cywilną (...) a (...) spółką z o.o. z tytułu rzekomej sprzedaży przedmiotowego obuwia. Przedstawione przez niego w zeznaniach zasady rozliczeń i zasady obrotu przedmiotowym obuwiem są niejasne, nielogiczne, pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia gospodarczego z punktu widzenia spółki cywilnej i całkowicie niewiarygodne. Brak bowiem jakiegokolwiek logicznego i ekonomicznego uzasadnienia dla przyjęcia takiego sposobu postępowania, w którym spółka cywilna miałaby sprzedać (...) spółce z o.o. obuwie , aby potem sprzedawać je na rzecz spółki z o.o. klientom pobierając za to prowizję(?) lecz nie otrzymawszy za nie zapłaty od spółki z o.o.

Zeznania pozostałych świadków sąd pominął, jako niewnoszące niczego do sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne jedynie w odniesieniu do tych ruchomości, które powód nabył od spółki C.&J. (...) spółki z o.o. i co do których powód zgłosił żądanie ich wyłączenia i sprecyzował je w piśmie z dnia 19 czerwca 2017 roku.

W pozostałym zakresie powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód w niniejszym procesie opiera powództwo ekscydensyjne na treści przepisu art. 841 kpc.

Zgodnie z treścią tego przepisu osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Podstawą powództwa z art. 841 jest naruszenie praw osoby trzeciej w następstwie skierowania egzekucji do określonego przedmiotu (prawa). Naruszenie takie jest aktualne tylko wtedy, gdy wierzyciel egzekwujący nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności z zajętego przedmiotu lub prawa (F. Z., Powództwo o zwolnienie od egzekucji, s. 79).

W literaturze prawniczej na ogół przyjmuje się, że w drodze omawianego powództwa ochronie podlega prawo własności i współwłasności, użytkowanie wieczyste, użytkowanie ruchomości lub praw oraz spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. Celem powództwa z art. 841 będzie więc ochrona praw podmiotowych osoby trzeciej, naruszonych w następstwie skierowania egzekucji. W rezultacie chodzi o naruszenie prawa materialnego, zwłaszcza prawa własności, mimo prawidłowego, zgodnego z przepisami procesowymi działania organu egzekucyjnego. Należy podkreślić, że jeżeli do naruszenia praw osoby trzeciej dochodzi poprzez czynności egzekucyjne komornika podjęte z naruszeniem przepisów o postępowaniu egzekucyjnym, osoba ta może bronić swoich praw na zasadach ogólnych za pomocą skargi na czynności komornika (art. 767).

Zgodnie z ogólnie obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą wyrażoną w art. 6 kc osoba, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne winna fakt ten udowodnić. Powód chcąc skutecznie skorzystać z przysługującego mu powództwa ekscydensyjnego winien, zatem udowodnić przesłankę wyłączenia określonych rzeczy lub praw od egzekucji wskazaną w powołanym przepisie. Powinien zatem udowodnić, że prowadzone postępowanie egzekucyjne, co do określonych przedmiotów narusza jego prawa.

W niniejszej sprawie powód opiera wniesione powództwo na twierdzeniu, iż zajęte przez Komornika Sądowego w toku najpierw postępowania zabezpieczającego a następnie postępowania egzekucyjnego ruchomości w postaci obuwiaw stanowią jego własność, zostały przez niego nabyte. Powołuje się nadto na fakt zawarcia w odniesieniu do wskazanych w pozwie ruchomości umów kupna- sprzedaży.

Twierdzenia te można uznać w okolicznościach faktycznych sprawy za udowodnione jedynie w odniesieniu do obuwiaw nabytego przez powoda od C. & J. (...) spółki z o.o.

Zgodnie z art. 535 kc. umowa sprzedaży polega na tym, że sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się odebrać rzecz i zapłacić sprzedawcy cenę. Istotą umowy sprzedaży jest zatem przeniesienie własności rzeczy ze sprzedawcy na kupującego w zamian za uzyskanie przez sprzedawcę wierzytelności o zapłatę ceny. Podstawowym skutkiem umowy sprzedaży jest to, że kupujący staje się właścicielem rzeczy i przez to uzyskuje prawa do jej posiadania, korzystania z niej i rozporządzania nią.

Umowa sprzedaży ma charakter kauzalny. Oznacza to, że ważność tej umowy zależy od ważnej przyczyny prawnej (causa) jej dokonania. Poprzez zawarcie umowy sprzedaży sprzedawca nabywa wierzytelność o cenę, która jest realizowana poprzez spełnienie świadczenia zapłaty, a kupujący nabywa wierzytelność o stanie się właścicielem, która jest realizowana poprzez przeniesienie własności rzeczy. Umowa sprzedaży zawiera co najmniej dwa zobowiązania – sprzedawcy i kupującego, zatem jej treść powinna uwidaczniać przyczyny prawne, kierujące każdą ze stron, a pomiędzy tymi przyczynami musi istnieć wzajemne powiązanie. Dla ustalenia, że treść danej czynności prawnej odpowiada minimalnej treści umowy sprzedaży, konieczne jest, oprócz określenia należnych świadczeń i ich struktury, czyli związków pomiędzy świadczeniami, aby wynikało z niej, że celem sprzedawcy jest otrzymanie ceny, a kupującego – uzyskanie prawa własności nabywanej rzeczy (M. G., Zasada kauzalności, s. 3 i n.)

W doktrynie wyrażony został pogląd, zgodnie z którym, jeżeli nie ma ekwiwalentności, nie ma umowy sprzedaży (Wolter, Ignatowicz, Stefaniuk, Prawo cywilne, 1998, s. 268–270; W.J. Katner, w: System PrPryw, t. 7, 2004, s. 12).

W doktrynie prezentowane jest również stanowisko, zgodnie z którym subiektywna ekwiwalentność nie oznacza pełnej dowolności w zakresie ustalania wysokości ceny. W przeciwnym razie bowiem zbyt łatwo dochodziłoby do ukrywania pod formą umowy sprzedaży innych czynności prawnych (Z. Banaszczyk, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 248; K. Haładyj, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1022).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, w ocenie sądu, powód nie udowodnił w niniejszym postępowaniu, iż doszło pomiędzy nim a współnikami spółki cywilnej (...) do zawarcia ważnej i skutecznej umowy sprzedaży w odniesieniu do ruchomości (obuwiaw), co do których powód wnosił o ich wyłącznie spod egzekucji. W ocenie sądu umowy sprzedaży, na które powołuje się powód (ze s.c. (...)) nie zostały zawarte w celu faktycznego przeniesienia własności przedmiotowych ruchomości, – czyli w celu realizacji realnej causa tej umowy, jaką jest przeniesienie własności, lecz w celu ich uniemożliwienia wierzycielowi współników spółki cywilnej przeprowadzenia skutecznej egzekucji z tych przedmiotów.

Czynności takie jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i zmierzające do obejścia prawa są zatem czynnościami nieważnymi.

Stosownie do treści art. 58 kc. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.(par 2)

O działaniu stron w celu obejścia prawa i w celu sprzecznym z zasadami współżycia społecznego świadczy w ocenie sądu m. in. okoliczność, iż umowa sprzedaży miałyby zostać zawarta pomiędzy podmiotami gospodarczymi powiązanymi osobowo.

(...) spółki cywilnej działającej pod nazwą BuTiK będący stroną przedmiotowych umów sprzedaży są jednocześnie dłużnikami w toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, którego dotyczy wniesione powództwo.

Na fakturach mających dokumentować zawarcie umów sprzedaży pomiędzy współnikami spółki cywilnej a powodem, jako sposób zapłaty ceny obuwia w wysokości łącznie blisko dwustu tysięcy złotych wskazano „kompensata”. Nie określono przy tym bliżej ani jakie wierzytelności ani kiedy i w jaki sposób mają zostać skompensowane. Nie przedstawiono również żadnych dowodów na okoliczność, iż do takiej kompensaty kiedykolwiek doszło tzn. że cena została chociażby w części zapłacona. Przesłuchany w charakterze świadka K. B. nie potrafił logicznie i w sposób przekonujący przedstawić sposobu rozliczeń pomiędzy obydwoma podmiotami gospodarczymi z tytułu zapłaty ceny za zakupione rzekomo przez powoda towary. Podobnie nie potrafił wskazać, kiedy i w jaki sposób doszło do wydania przedmiotowego obuwia skoro nie zmieniło ono miejsca położenia. Cały czas znajdowało się w tym samym magazynie, który rzekomo finansowany (wynajmowany?) jest przez powodową spółkę, ale korzystają z niego również inne podmioty w tym spółka cywilna (...). Co do okoliczności, iż powodowa spółka ponosi koszty związane z magazynowaniem przedmiotowego obuwia również nie przedstawiono żadnego dowodu. Jednocześnie z zeznań tego świadka, którym sąd odmówił wiary, co do okoliczności ważnego i skutecznego zawarcia pomiędzy powodem a (...) s.c. umów sprzedaży, wynika, iż obuwie to wcześniej, przed zawarciem tychże umów znajdowało się w tym samym magazynie, choć miało stanowić wówczas własność współników spółki cywilnej. Ponadto z zeznań świadka wynika, iż pomimo zawarcia rzekomych umów sprzedaży obuwia z powodem to spółka cywilna sprzedawała nadal to obuwie klientom, pobierając za to od spółki (...) prowizję. (?) Prowizja ta miała stanowić należność spółki cywilnej, która miała być potrącana z ceny, jaką (...) spółka z o.o. miała zapłacić s.c. (...).

Zawarcie tego rodzaju umowy przez podmiot gospodarczy, którym jest spółka cywilna, której działalność z mocy prawa nastawiona jest na osiąganie celu gospodarczego i wypracowywanie zysku jest działaniem całkowicie nieracjonalnym a zatem niewiarygodnym.

Oceniając ważność i skuteczność oraz cel umów zawieranych w takich okolicznościach jak wyżej opisane mieć na względzie należy przepis art. 527 par 3 kc. ustanawiający domniemanie, iż jeśli korzyść majątkową w wyniku czynności prawnej zdziałanej z dłużnikiem nabywa osoba pozostająca w bliskim z nim stosunku osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Powołany przepis i ustanowione w nim domniemanie odnosi się, co prawda do skargi pauliańskiej pozwalającej na uznanie czynności prawnych zdziałanych przez dłużnika za bezskuteczne. W ocenie sądu winien on jednak być traktowany, jako wskazówka interpretacyjna przy ocenie wszelkich czynności prawnych zdziałanych z dłużnikiem przez osoby bliskie.

Nadto zwrócić uwagę należy na wynikającą z okoliczności faktycznych sprawy, znacząco odmienną treść i osób wykonania umów sprzedaży zawartych przez ten sam podmiot (powoda) z innym kontrahentem tj. z C.&J. (...) spółka z o.o. Z treści faktur wystawionych przez ten ostatni podmiot wynika, iż płatność za zakupiony towar nastąpiła z góry a zatem jeszcze przed wydaniem towaru nabywcy a ponadto towar ten został faktycznie wydany nabywcy. Znajdował się, bowiem w magazynie powoda w momencie jego zajęcia.

Te okoliczności pozwalają przyjąć, iż co do obuwia nabytego przez powoda od spółki (...) powód wykazał się prawem jego własności.

Wszystkie powyższe okoliczności wskazują w ocenie sądu, iż zawarcie umów sprzedaży obuwia pomiędzy dłużnikiem a powodem było działaniem nakierowanym na usunięcie majątku spółki cywilnej spod egzekucji. Skutkuje to uznaniem przedmiotowych czynności za nieważne z mocy art. 58 kc.

Tym samym powód nie wykazał, aby służył mu względem przedmiotowego obuwia tytuł własności a tym samym, aby prowadzona egzekucja naruszała jego prawa. Powództwo poza ruchomościami wskazanymi w punkcie 1 wyroku podlegało zatem oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło na podstawie art. 98 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej proces, jako tej, która powinna zwrócić poniesione przez stronę wygrywającą niezbędne i celowe koszty postępowania. § 3 art. 98 k.p.c. dotyczy sytuacji, kiedy strona reprezentowana jest przez adwokata, jak w przypadku niniejszej sprawy, w której obie strony były wsparte działaniami profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z dyspozycją § 3 art. 98 k.p.c., do niezbędnych kosztów prosu strony reprezentowanej przez adwokata, zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa przez strony.

Kwestię wynagrodzenia pełnomocnika reguluje Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348). § 6 pkt. 7 w/w Rozporządzenia określa wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszej sprawie w wysokości 7.200 złotych. Dodatkowo stronie przysługuje zwrot opłaty skarbowej uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Sąd miał przy tym na uwadze, iż powództwo zostało uwzględnione jedynie w odniesieniu do bardzo niewielkiej części wartości przedmiotu sporu i w tych okolicznościach zasadne było zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu w całości.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.